

værende Krigsminister Aret efter, at denne Militærkalender ikke var udkommen, udtaler, at han anser Privilegiet for at være gjældende, saa forekommer det mig mærkeligt, at man paastaar, at Undladsen af Udgivelsen af Kalenderen skulde være en tilstrækkelig Grund til at erklære det kongelige Privilegium for intetbetydende. Da denne Mand paa denne Maade har mistet det kongelige Privilegium uden nogenstomhelst Erstatning, forekommer det mig, at dette ogsaa er et Moment, tilligemed hvad jeg iøvrigt har anført, til Begrundelse af min Sndstilling, en Omstændighed, der kan bidrage til, at jeg vel kan forsvare og tror at have havt god Grund til at stille det Forslag, jeg har skillet til det ærede Thing om at henvise Postimester Mühlenstedts Andragende til Finantsministeren. Jeg skal derfor anbefale dette Forslag til det ærede Thing.

Røfod: Jeg maa beklage, at det ved Begivenhedernes Medfør er faldet i min Lod at skulle tage Ordet to Gange paa een Dag. Det er virkelig temmelig meget og ialfald usædvanligt, men jeg beder de ærede Medlemmer undskyldte det. Det er, fordi det tilfældig er faldet saaledes ind, at de Sager, hvormed jeg er nærmere bekendt, ere blevne satte paa Dagsordenen paa den samme Dag. Det er ogsaa beklageligt, at Thinget ikke lader til at være — om jeg saa maa sige — i sit andægtige Hjørne, saaledes at mine Ord, der i og for sig vel ikke have megen Bægt, yderligere ville svækkes ved Forholdene, som de for Diebliffet ere. Som det høie Thing vil se, har jeg tilladt mig at stille det Forslag: „De 20 nordsjællandske Skovfogders og Op-synsmænds Andragende — om at beholde den dem hidtil tillagte Ret til at lade deres Kreaturer græsse i de Statsklove, ved hvilke de ere ansatte“ — henvises til Finantsministeren.“ Jeg skal nemlig tillade mig at meddele, — hvad jeg haaber, at den ærede Finantsminister ikke har Noget imod, at, medens det hidtil har været en Slags Sædvane, en Regel, en vis Hævd for Skovbetjentene at nytte Statsklove til Græsning, er det ved Skrivelse af 11te August forrige Aar meddelt ad tjenstlig Vej, at Ministeriet har set, at de i Cirkulære af

3die Mai 1864 givne Bestemmelser angaaende Maaden, hvorpaa Skovgræsningen bliver at anvende, ikke blive efterfulgte, og at Skovgræsningen derfor giver Anledning til Ulemper, som Ministeriet ikke kan tillade. Derefter hedder det: „da det maa antages, at disse Ulemper væsentlig ere en Følge af Skovbetjentenes Benyttelse af Skovgræsningen, finder Ministeriet det rettest at foreskrive, at Udgangen til at benytte Skovgræsningen aldeles ophører for samtlige over- og underordnede Skovbetjentes Vedkommende fra næste Aar at regne. — Derimod forbliver Cirkulæret af 3die Mai 1864 fremdeles i Kraft, forsaavidt angaar Udgangen for Private til mod passende Betallag at have Kreaturer indtagne til Græsning i Statsklove.“ Ministeriet gaar altsaa ved denne Skrivelse ud fra, at Græsningen i Sklove i og for sig ikke er skadelig for dem; det antager jeg er Meningen dermed, da Private maa beholde Udgangen til at faa deres løsgaaende Hornkvæg græsset i Statsklove. Ministeriets Forbud mod Skovbetjentenes Græsningsret gaar altsaa, siger jeg, ikke ligefrem ud paa at forbyde Græsning; den anser Ministeriet for gavnlig, altsaa kunne vi lade dette Spørgsmaal falde. Jeg skal dog være villig til at optage Kampen derom haade med Finantsministeren og med Finantsudvalget paa det Omraade: Gavnlighed eller Skadelighed af Græsning i Skove, men foreløbig vil jeg som sagt lade det Spørgsmaal ligge, indtil jeg bliver udæffet til at optage det. Nu spørger jeg altsaa: Naar det er vitterligt — med hvad ret Hjemmel skal jeg ikke kunne sige — at Skovbetjentene have havt denne Ret i lang Tid, at en stor Del af dem, især af de underordnede, ere blevne ansatte i deres Stillinger med det Tilfagn, den Ret, eller ialfald en Udsigt til denne Udgang, og altsaa have indrettet sig derefter med Rothold, som i det Hele skal til for at nytte denne Græsningsret, saa forekommer det mig noget ubilligt, saaledes ved et eneste Pennestrøg at tage denne Ret bort; det er virkelig noget haardt. Jeg vil ikke tale om, at deres ubetydelige Lønning ikke er tilstrækkelig, og at Ministeriet vist neppe vil kunne gjøre, hvad det, saavidt jeg har lagt